

Nr 228.

Av herr **Björkman**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändrad lydelse av 24 och 31 §§ förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av maltdrycker.

Genom proposition nr 42 har Kungl. Maj:t förelagt riksdagen förslag till ändrad lydelse av 24 och 31 §§ förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av maltdrycker. Förslaget innebär *dels* att skattesatserna för nu utgående maltskatt skulle höjas till respektive en krona 25 öre, en krona 35 öre och en krona 45 öre, *dels ock* att restitution av skatt för det malt, som omedelbart använts till svagdricka och maltdricka, skulle åtnjutas med respektive en krona 22 öre, en krona 27 öre och en krona 32 öre allt efter den i varje särskilt fall tillämpade skattesatsen. Beträffande de föreslagna restitutionsbeloppen bygger Kungl. Maj:t på det förutvarande systemet, att avdrag vid restitutionen skall göras med respektive 3, 8 och 13 öre.

Vid införandet av restitutionsbestämmelserna i svensk maltdryckslagstiftning uttalades från lagstiftarens sida, att full likställighet borde råda mellan skattepliktiga och skattefria bryggerier vid tillverkning av svagdricka. Då full restitution icke medgivits, har detta motiverats med att sådan likställighet icke kunde ernås, därest man icke vid restitutionen gjorde undantag för ett belopp, motsvarande de kontrollkostnader, som drabbade de skattefria bryggerierna.

Gällande bestämmelser i tillverkningsförordningen föreskriva, att de skattefria bryggerierna, förutom ett kontrollkostnadsbidrag per kvartal av trettiosju kronor 50 öre, skola till statsverket inbetala $\frac{1}{2}$ öre för varje kilogram malt, varmed avverkningen överstiger 15,000 kilogram för helt tillverkningsår räknat.

Enligt tillgängliga uppgifter avverkade de skattefria bryggerierna under tillverkningsåret 1930/1931 7,606,499 kilogram malt. De erlade under samma tid 90,830 kronor 86 öre i kontrollkostnadsbidrag, vilket alltså utgör ej fullt 1.2 öre per kilogram avverkat malt. Då motsvarande kostnader för de skattepliktiga bryggerierna utgör respektive 3, 8 och 13 öre per kilogram avverkat malt, har man sålunda frångått principen om full likställighet mellan skattepliktiga och skattefria bryggerier i ifrågavarande avseende. Särskilt anmärkningsvärt är, att man — till synes utan varje som helst skäl — låtit storleken av restitutionsavdragen bliva beroende av den skatteklass, varefter maltskatt erlagts.

Kungl. Maj:t synes i viss mån hava vidgått det påpekade missförhållandet, då Kungl. Maj:t föreslagit olika restitutionsbelopp för de särskilda

skattesatserna. Det synes emellertid vara med rättvisa och billighet förenligt, att en fullständig omläggning av bestämmelserna angående restitution nu göres. Tager man härvid hänsyn till den höga maltskatt, varom förslag nu framställts, kan det icke längre anses, att några bärande motiv föreligga för att icke medgiva de skattepliktiga bryggerierna full restitution. Något understöd i konkurrensen med de skattepliktiga bryggerierna synas de skattefria bryggerierna icke längre behöva. De senares möjlighet att i tillverkningen få använda andra råämnen än malt torde för övrigt utgöra en stor fördel i konkurrensen.

På grund av vad sålunda anförts hemställer jag,

att riksdagen för sin del måtte antaga följande ändrade lydelse av 31 § i förordningen den 1 juni 1923 (nr 140) angående tillverkning och beskattning av malt-drycker.

31 §.

För den vikt malt, som under näst föregående kvartal omedelbart använts till svagdricka eller maltdricka, åtnjuter skattepliktigt bryggeri efter varje kvartals utgång restitution av den för maltet erlagda skatten.

Restitution må dock icke åtnjutas med högre belopp än att den återstående skatten uppgår till minst det i 24 § andra stycket stadgade medeltalet.

Därmed — — — — — klassen tagits.

Till kontrollstyrelsen — — — — — återbetalningsverkställande.

Stockholm den 31 januari 1933.

G. A. Björkman.